Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 143. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 23-го ЧЕРВНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JUNE 23, 1977 No. 143. VOL. LXXXIV.

ВІДБУВСЯ СВІТОВИЙ З'ЇЗД ДОШКІЛЛЯ

Торонто (І.П.). — Заходами Екзекутиви Світової Ради Дошкілля в ЗСА та Організаційної Комісії при Крайовому осередку дошкілля Канади був зорганізований Другий світовий З'їзд українського дошкілля. У середу, 25 травня 1977 р., тут в залі Українського дому при вул. Крісті, голова Крайового Осередку Дошкілля, п-і Ірена Баєр, привітала приявних: Управу і членів Світової Ради Дошкілля, учительство, представників організацій і гостей. Відкрила З'їзд голова СРД І. Пеленська, вітаючи учасників, зокрема членів СРД з далеких країн. Підкреслила, що З'їзд відбувається у часі поступу асиміляційного процесу на чужині і русифікації української дітвори на Рідних землях, де до дитячих садків впроваджено московську мову, дітям впоюється атеїстичний світогляд і не-християнську етику. Наш З'їзд повинен заплянувати дальшу протидію в обличчі цього загрозливого явища.

Молитву провів о. сов. Володимир Шараневич і відчитано привіт Блаженнішого Патріярха, кардинала Йосифа Сліпого, який, з'ясувавши важливу ролю дошкільного виховання, дав З'їздові своє патріярше благословення.

Вибрано провід З'їзду у складі: пп. Ірина Патен — предсідниця, Леся Марків — заступниця, Оксана Креховецька і Маруся Бандера — секретарки.

Особисті привіти виголосили: голова СФУЖО п-і Стефанія Савчук, представник СКВОР при СКВУ — Яків Козловський, від ОПЛДМ — Іван Боднарчук, від Шкільної Ради УККА — п-і Наталія Хоманчук. З черги схвалено порядок нарад З'їзду.

О годині 10:45 почалися Загальні збори Світової Ради Дошкілля вибором Комісій: верифікаційної (Рома Келембет — голова), резолюційної і правильника — (Валентина Терешкун — голова). Номінаційна комісія під проводом п-і Марії Максимець діяла надовго перед З'їздом.

Звіти з діяльности зложили членки Управи СРД з Детройту: голова І. Пеленська, секретарка І. Тарнавська, фінансова референтка і скарбничка В. Гординська, І. Лончина — членка Контрольної Комісії. Звіт з діяльности обіймав час від першого З'їзду 1967 р. до 1977 р. і подавав працю в ділянках: координаційній, організаційній, статистич-

(Закінчення на стор. 4-ій)

З'ЇЗД ДИРЕКТОРІВ ТА УЧИТЕЛІВ ШКІЛ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Ню Йорк. — У суботу, 25-го червня, ц.р., о год. 10-ій ранку, тут в домі УККА-СУА при Другій евеню відбудеться загальний з'їзд делегатів — директорів та учителів шкіл українознавства Шкільної Ради УККА, як педагогічного сектора нашого рідного шкільництва. У програмі нарад з'їзду передбачено звіти членів Управи з проробленої праці, звіт Контрольної комісії, вибори нової управи, та розгляд різних педагогічних проблем.

Кляси українських танків при Королівському балеті Вінніпеґу

Вінніпеґ (КУК). — В рамках Фестивалю Манітоби, дня 16-го червня 1977 відбуто в Вінніпеґу для численних гостей, запрошених Міністерством туризму і культурних справ, попис кляс українських танків при Вінніпезькому Королівському балеті, знаному зі своїх виступів в цілому світі, які від трьох літ проводить Дарія Нижанківська-Снігурович, колишня солістка українського балету Львівської опери.

Виступ учнів кляс початківців і заавансованих студентів, які виконали ряд українських танків хореографії пані Нижанківської-Снігурович, публіка прийняла з правдивим ентузіязмом. В програму вечора включено теж виступ 15-літнього скрипаля Лаврентія Лейдіера, якому знавці пророкують світову кар'єру. Господарем попису був директор культурних справ Міністерства Ярослав Семчишин.

Тисяча несподіваних гостей подивляли Осередок УПЦ в Бавнд Бруку

Савт Бавнд Брук (Я.П.). — Вівторок, 14-го червня ц.р. був „міні-святом" у ЗСА. Був це День Прапора (Флеґ Дей), — для працюючих людей будний день. Тож коли Історична Спілка повіту Сомерсет в Ню Джерзі зорганізувала серію прогулянок по історичних місцях околиці і попросила дозволу включити „Дім Фішера" в маршрут, то можна було сподіватися, що це прогулянка для пенсіонерів.

„Дім Генрика Фішера", — це будинок, власником якого тепер є і в якому має свої канцелярії Консисторія Української Православної Церкви в ЗСА. Є це один з найстарших історичних будинків в повіті Сомерсет, збудований — згідно з твердженням деяких істориків — в р. 1688, а правдоподібніше в р. 1740. В кожному разі, будинок зберігся в дуже доброму стані, був у цьому сторіччі докладно відновлений і тепер представляє собою не тільки історичну, але й архітектурну цінність.

Несподіванкою для урядовців Консисторії була кількість відвідувачів. Автобус за автобусом і безліч приватних авт прибувало в той день до Осередку. Порахувати всіх не було спроможности, але тисяча, — це скромний здогад.

Крім будинку Фішера — Консисторії, гості оглянули родинний цвинтар Фішерів, який є зародком теперішнього Цвинтаря-Пантеону при Церкві-Пам'ятнику, а також саму Церкву-Пам'ятник і Музей при ній. Слід зазначити, що зацікавлення відвідувачів перейшло у неприховане захоплення при огляданні Церкви і Музею. Церковне і народне мистецтво, маєстат Церкви-Пам'ятника, багатство Музею, — і все це „ваше — українське", робило на відвідувачів помітно велике враження.

Хоч Український Православний Осередок в Савт Бавнд Бруку є відомий місцевому населенню як з преси, так і з наочного знайомства, особливо відколи прицерковні Сестрицтва почали від 1972 р. влаштовувати різдвяні і великодні базарі, — та ще ніколи не перейшло стільки не-українців через Церкву, Музей і будинок Консисторії на протязі одного дня. Жаль тільки, що не стояли ми з фотоапаратами на поготівлі.

Відкриті двері до наших скарбів приносять нам славу і прихильність відвідувачів. Неодин новий духовий міст був збудований в цей день. Тисяча американців навчилася в той день дещо про Україну і українців. На другий раз пришпилимо кожному гостеві синьо-жовту стрічку.

ПЛАСТ СУМА ОДУМ

ВСЯ МОЛОДЬ — ДО ТАБОРІВ!

УКРАЇНСЬКІ БАТЬКИ, ДУШПАСТИРІ, ПРОВІДНИКИ ГРОМАД!

Майже 100 років тому перші українські поселенці-піонери, часто навіть не знаючи свого національного імени — успішно змагались проти асиміляції („перетоплюючого казана") за повноправну інтеґрацію української спільноти в американське життя. Чим ми гірші?

В окупованій Україні значно важче змагатись проти денаціоналізації, бо там провадиться пляново- державна ґеноцидна русифікація, там „навіть молитися ворог не дасть".

Президент Кеннеді назвав Америку „нацією еміґрантів". Дискримінаційну практику „перетоплюючого казана" відкинено Урядом. Етнічні групи шукають свого історичного коріння, а розвиваючи свої національні культури й зберігаючи історичні традиції — збагачують тим самим американську культуру. Америці потрібно багатомовних громадян.

Багато пишеться про загрозу асиміляції нашої молоді, завмирання української мови за океаном, зниження українського культурного рівня, особливо серед молодого покоління.

Добре бити на сполох, але ще краще — реально діяти!

МОЛОДЕЧІ ЛІТНІ ТАБОРИ, ЯК УКРАЇНСЬКІ ОСТРОВИ — ЧЕКАЮТЬ НА НАШУ МОЛОДЬ!

ПОДБАЙМО СПІЛЬНО, ЩОБ УСІ ДІТИ, ВСЯ НАША МОЛОДЬ ПРОВЕЛА ЛІТО НА ВЛАСТИВОМУ МІСЦІ — В УКРАЇНСЬКИХ ТАБОРАХ!

Табори це не лише чудова природа, поживний харч і догляд, — МОЛОДЕЧІ ТАБОРИ — ЦЕ:

— УКРАЇНСЬКА МОВА, ПІСНЯ, ТАНОК, КУЛЬТУРА, РІДНЕ СЕРЕДОВИЩЕ,

— УКРАЇНСЬКА МОЛИТВА І УКРАЇНСЬКЕ ТОВАРИСТВО,

— НАГОДА ДЛЯ ЗНАЙОМСТВ МІЖ УКРАЇНСЬКИМИ ЮНАКАМИ І ЮНАЧКАМИ, ДРУЖБА, ЩО ЗГОДОМ ПЕРЕРОДИТЬСЯ В УКРАЇНСЬКУ РОДИНУ,

— ПІДВИЩЕННЯ ЗНАНЬ ПРО УКРАЇНУ, БО ВСІ МОЛОДЕЧІ ОРГАНІЗАЦІЇ МАЮТЬ ЗА ЦІЛЬ ВИХОВАТИ МОЛОДЕ ПОКОЛІННЯ НАМ НА ЗМІНУ!

— МОЛОДЬ У ТАБОРАХ — ЦЕ УКРАЇНСЬКА ВІДПОВІДЬ МОСКВІ НА ПЕРЕСЛІДУВАННЯ Й РУСИФІКАЦІЮ В УКРАЇНІ!

Якщо Ваша дитина ще не вписана до української молодечої організації — впишіть її за Вашим бажанням, — НЕХАЙ ЧУЖА ВУЛИЦЯ НЕ МАТИМЕ УКРАЇНСЬКОГО ПОПОВНЕННЯ!

ВСЯ МОЛОДЬ — ДО ТАБОРІВ!

За КПС
пл. сен. Андрій Мицьо

За ГУ СУМА
інж. Мирослав Шміґель

За ГУ ОДУМ
д-р Анатолій Лисий

ЖІСКАР д'ЕСТЕН НЕ ПОГОДЖУЄТЬСЯ З БРЕЖНЄВИМ ЩОДО ЛЮДСЬКИХ ПРАВ, ІДЕОЛОГІЇ І ОБОРОНИ

Париж. — У вівторок, 21-го червня, тобто, в другий день нарад між совєтським верховодою Леонідом Брежнєвим і французьким президентом Валерієм Жіскаром д'Естеном, виявились ґрунтовні розбіжності в поглядах цих двох державних мужів щодо справи людських прав, застосування ідеології та відносно оборонних цілей Франції.

Того дня президент Жіскар д'Естен гостро відповів на закиди Брежнєва, висловлені день раніше, що, мовляв, наголошування питання людських прав лідерами Заходу, зокрема президентом Джіммі Картером, перешкоджає дальшому розвиткові політики детанту, бо нібито противиться постановам Гельсінкської угоди щодо „співробітництва" між Сходом і Заходом та що Франція перестає вести „незалежну оборонну політику", а все більше пов'язує свої військові пляни з плянами Північно-Атлантійського Союзу (НАТО).

Французький Президент відкидаючи ці твердження Брежнєва, сказав, що країни Заходу вважають, що політика детанту мусить бути базована на пошануванні людських прав, додаючи, що виступи в обороні цих прав не мають на меті довести до конфронтації між Заходом і Сходом. Політика детанту мусить бути застосована „в усіх частинах світу", мусить включати „принцип поміркованости в ідеологічному суперництві" та запевняти невтручання у внутрішні справи інших країн — заявив Президент Франції.

Щодо закиду Брежнєва, що Франція всебільше пов'язує свої оборонні пляни з НАТО, президент Жіскар д'Естен сказав, що французька оборонна політика далі незалежна, але додав, що хоча Франція не бере участи у військовій структурі НАТО, то далі є членом цього політичного союзу. Французький Президент підкреслив, що всі партії його країни підтримують це становище, натякаючи цим, що навіть французька комуністична партія висловила бажання тісно співпрацювати з НАТО на політичному відтинку. Між іншим, Жорж Марше, лідер французької компартії, заявив у вівторок, 21-го червня, що не плянує зустрічатися з Брежнєвим, бо не вважає, що мусить відбувати з ним нараду „кожного разу, коли Брежнєв прибуде до Парижу".

У вівторок Брежнєв і совєтський міністер закордонних справ поклали вінок на могилі Невідомого Вояка в Парижі, а Брежнєв відвідав посадника Парижу Жака Шірака, політичного суперника президента Жіскара д'Естена. Того самого дня відбулися два прийняття: в совєтській амбасаді та в палаті французького Президента.

Парлямент Канади висловив затурбованість порушуванням людських прав

Оттава, Онт. — Канадська Палата послів одноголосно схвалила рекомендацію одного із своїх членів, закликаючи всі держави, що підписали Гельсінкське домовлення „вірно обміркувати" справу людських прав під час Беоґрадської конференції.

Резолюцію в цій справі запропонував посол Станлі Гайдаш з Пардейлу в середу, 15-го червня, саме в день, як в Беоґраді починалася конференція. Посол Ллойд Францис із Західньої Оттави піддержав пропозицію Гайдаша .

В пропозиції сказано: „Ця палата закликає держави, що підписали цей (Гельсінкський) договір вірно слідкувати за людськими правами та подібними міжнародними договорами, і висловлює стурбовання всіх канадців репресіями і переслідуваннями проти людей, які бажають користуватися засадничими правами".

В БЕОҐРАДІ СХІД І ЗАХІД НЕ ПОГОДЖУЮТЬСЯ ЩОДО ПОРЯДКУ НАРАД

Беоґрад, Юґославія. — На підготовчій конференції, яка має виготовити програму нарад, накреслити головні теми для обговорення і полагодити технічні проблеми для остаточної конференції, що має відбутися у вересні-жовтні і переглянути наслідки Заключного Акту Европейської конференції для справ безпеки і співробітництва, що його в 1975-му році в Гельсінках підписали 35 держав, — дійшло до застою щодо питання програми нарад на остаточній сесії.

Країни Заходу настоюють, щоб у вересні-жовтні представники 35-ох держав перевели вичерпну перевірку чи були додержані постанови Гельсінкських домовлень, включно з тими, які стосуються пошанування людських прав. Натомість комуністичний бльок, зокрема Совєтський Союз, домагається, щоб остаточна сесія присвятила головну увагу „плянам на майбутнє", а не питанню дотримання чи недотримання постанов Гельсінкського домовлення протягом минулих років. Юлій Воронцов, голова совєтської делеґації, відкинув пропозицію Фінляндії, щоб справу порядку нарад відложити на пізніше, твердячи, що не бачить причини чому підготовча конференція не може погодитися на становище Совєтського Союзу.

З уваги на цей застій відносно програми нарад на остаточну сесію, учасники конференції погодилися на пропозицію Болгарії, щоб на день чи два припинити загальні сесії, а дати змогу полагодити розбіжності на „неформальних зустрічах".

Дев'ять держав, які належать до „невтрального бльоку", повідомили, що стараються виготовити „компромісовий порядок нарад,на який погодився б і Схід і Захід.

УЧАСНИКІВ КОНФЕРЕНЦІЇ В БЕОҐРАДІ ПОЗНАЙОМЛЕНО З МАТЕРІЯЛАМИ КИЇВСЬКОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРУПИ

Беоґрад, Юґославія (УІС „Смолоскип"). — Від самого початку підготовчої конференції безпеки і співпраці в Европі, яка відбувається в Беоґраді, до Юґославії прибули два представники „Смолоскипу" — Андрій Каркоць (з ЗСА) і Константин Гуйтан (з Канади, який кінчає студії в Англії). Обидва вони від самого початку конференції одержали повну пресову акредитацію, як кореспонденти „Смолоскипу" в Беоґраді, що їм уможливило доступ до державних делеґацій на конференції і безпосередні зв'язки пресового корпусу. Обидва кореспонденти вспіли розповсюднити серед представників світової преси англомовні документи і матеріяли Київської Гельсінкської Групи — Декларацію і Меморандуми ч. 1, 4, 5, 6, 7, 8, 9, і також Вашінґтонського Комітету Гельсінкських Ґарантій для України — рапорти ч. 1 і 2.

Вони також нав'язали дружні зносини з чільними західніми кореспондентами і членами делеґацій деяких країн, інформуючи їх про київську і вашінґтонську Гельсінкські групи, їхні домагання та арешти членів київської групи — Миколи Руденка, Олексія Тихого, Миколи Матусевича і Мирослава Мариновича.

В п'ятницю, 17-го червня ц.р. у 3-му по величині юґославському щоденнику „Експрес Політик" появилася велика стаття-інтерв'ю з Андрієм Каркоцем, який притягнув увагу юґославських кореспондентів своїм віком — серед всіх акредитованих в Беоґраді кореспондентів він наймолодший (йому 23 роки). Стаття, яка має заголовок „Погляд почерез дірку ключа", ілюстрована фотографією А. Каркоця і в ній пишеться про його побут в Болгарії на конференції письменників, про його опінію і переконання, що Беоґрадська конференція принесе відпруження між народами та подув свіжого повітря.

ГЕЛЬСІНКСЬКА УГОДА ЗБІЛЬШИЛА ТОТАЛІТАРНІ УТИСКИ В СССР — КАЖЕ ОКСАНА МЕЛЕШКО

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — Нещодавно, через одного з представників Громадської групи для сприяння виконанню Гельсінкських угод на Заході, Леонида Плюща, стало відоме звернення Оксани Мелешко, члена Української Громадської Групи для сприяння виконанню Гельсінкських угод, до Беоґрадської конференції.

Подаємо повний текст звернення.

„До Беоґрадської конференції для підсумування виконання Гельсінкських угод!

Член Української Громадської Групи для сприяння виконанню Гельсінкських угод,
Мешко Оксана (1905 року нар.)
Київ — 86,
Верболозна 16

23 травня 1977 року у заяві до Президії Верховної Ради СРСР я писала про переслідування, що їх зазнавала і зазнає Українська Громадська група для сприяння виконанню Гельсінкських угод на Україні, про переведені обшуки, а вслід за тим арешти чотирьох з десяти членів групи.

Копію тої заяви долучую до цього звернення.

Заіснувала така ситуація, що підписавши Гельсінкський договір, керівники відповідних організацій в нашій країні нічого не зробили для здійснення Заключного Акту в гуманітарній ділянці, де йдеться про права людини.

Документи Гельсінкського договору, що їх знаходять у членів групи під час обшуків конфіскують, а правооборонна діяльність групи розглядається органами прокуратури і КГБ як антирадянська, свідомо ворожа радянському устроєві.

Скарги, протести, заяви вислані членами групи до вищих радянських інстанцій там не розглядаються, але їх відсилають до тих, сваволя яких спонукала їх написання.

Українську громадську групу в Києві створили люди, які повірили в правосильність і необхідність Гельсінкських угод і взяли на себе благородний обов'язок сприяння їх здійсненню.

Підписи під Гельсінкськими угодами поставили не тільки керівники СРСР, але й 34 представники країн, учасники конференції. Можна було сподіватися, що всі були зацікавл[illegible] виконанню Гельсі[illegible]х угод.

Я, як член групи[illegible]ий ще на волі, звертаюс[illegible] Вас не тільки за співч[illegible]ям, але ради конкретно[illegible]помоги. Микола Руденко, Олекса Тихий, Микола Матусевич і Мирослав Маринович мусять бути звільнені!

Діяльність Української громадської групи не може бути зірвана!

Відсутність основних конституційних свобід і ґарантій свободи слова, друку, зібрань, демонстрацій і т. д. була питома для нашого закритого суспільства й раніше. Нове, що відбувається зараз, це — жорстокі переслідування, викорішення будь-якоого політичного інакшедумання, багаточисельні обшуки, арешти, виключення з праці, застрашування і інколи звичайний шантаж — все це свідчить про те, що підписання Радянським Союзом Гельсінкських угод не причинилося до демократизації країни, а навпаки, привело до ще більшої тоталітарности державних і суспільних інституцій.

Якщо Беоґрадська конференція нічого не змінить, то результати цього розриву між дійсністю і теорією можуть привести до непередбачених результатів.

О. Мешко

Відзначення Тижня Поневолених Націй біля статуї Свободи

Ню Йорк (СВУ). — В неділю, 12-го червня 1977 року, тут в готелі Білтмор, відбулося засідання Екзекутиви й Ради Директорів організації Американці за Визволення Поневолених Націй, Інк., (АВПН) на якому вирішено справу відзначення Тижня Поневолених Націй у 1977 році біля Статуї Свободи, яке відбудеться в неділю, 24-го липня.

Нарадами провадила д-р Валентина Калиник,президент АВПН, а секретарював д-р Р. Горошко.

Для підготови відзначення ТПН покликано спеціяльну Комісію в складі: д-р В. Калиник — голова, Любомир Іванов (болгарин) — заступник, д-р Р. Горошко (білорус) — секретар, Л. Златков (болгарин)—скарбник та відповідальні за окремі ділянки політичної акції ред. В. Коваль (СВУ), п. Бей Булат (Півн. Кавказ), Іскандер Нечер (татарин).

Прийнято пропозицію Бей Булата, щоб під час офіційної частини відзначення дати можливість виступити з коротким словом представникам кожної національної групи, що є членами АВПН.

Як і кожного року, Екзекутива запросить до Статуї Свободи цілий ряд конгресменів, сенаторів і губернаторів стейтів Ню Йорк і Ню Джерзі, на території яких знаходиться статуя.

Буде запрошений Дж. Картер — президент ЗСА.

Нарада ухвалила вислати листа до Уряду Швеції в обороні білоруса, який на захопленому літаку перелетів з СССР до Швеції і просить політичного азилю.

Вперше на нараді АВПН були приявні представники росіян з найновішої еміґрації, Ігор Сінявін і Пйотр Болдирєв, які від імени росіян їхніх поглядів бажають співпраці з неросійськими народами СССР і його сателітами.

Зовсім недавно двох названих вгорі КГБ викинуло з СССР на Захід за протисовєтські погляди.

Ігор Сінявін зачитав на нараді „Основу для сотрудніческа" („Плятформу для співробітництва"), в якій написано, що російський колоніялізм є не лише ворогом неросійських народів СССР, але й самих росіян, а тому для його знищення треба боротися спільними силами. Плятформа в історичному минулому й сучасному насвітлює багато актуальних проблем, які назріли сьогодні в СССР, а найголовніша з них це проблема націнального поневолення неросійських народів. Група росіян до яких належать І. Сінявін і П. Болдирєв, як це зазначено в плятформі, визнає законність вимог неросійських народів СССР щодо їхньої державної незалежности без жадних передумов.

Саме такою поставою, заявили росіяни, їхня група відрізняється від непередрішенства Солженіцина і Сахарова щодо розв'язання національної проблеми неросійських народів СССР.

Після дискусії над зачитаною плятформою, в якій забирали слово Г. Абуладзе (грузини), Іскендер Нечеф (азербайджанці), В. Коваль (українці), Султан Манзур (туркестанці), Р. Горошко (білоруси), Бей Булат (чеченці) і інші, з деякими уточненнями приявні на нараді представники неросійських народів погодилися з її змістом та доручили Екзекутиві АВПН опублікувати в пресі.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Скомпромітована „нова лівиця”

В кінці 1960-их і на початку 1970-их років т. зв. „нова лівиця” переводила в ЗСА гучні і масові протестні демонстрації проти участи Америки у війні в Індокитаї, зокрема вимагаючи відкликання американських військових частин із Південного В'єтнаму, як теж припинення військових акцій в Камбоджі та Ляосі. Між противниками „вмішування” ЗСА у ту війну були і такі, які дуже похвально висловлювалися про Північний В'єтнам і комуністичних повстанців В'єт Конґ, заявляючи, що північно-в'єтнамці і партизани — це „дійсні речники” в'єтнамського народу, які, мовляв, принесуть тому народові мир, волю, пошанування людських прав, соборність, незалежність тощо. Подібно вихвалювала „нова лівиця” комуністичні рухи у Камбоджі і Ляосі, а тодішні уряди тих двох країн, як і уряд Південного В'єтнаму, „лівиця” називала „фашистськими режимами” і протестувала проти їхньої внутрішньої і закордонної політики.

В першій половині 1975-го року „сповнилися мрії” багатьох членів американської „нової лівиці”, бо в цілому В'єтнамі, як теж у Камбоджі і Ляосі владу захопили комуністи, захопили її не шляхом вільних виборів, а збройною агресією. Північний В'єтнам завоював територію Південного В'єтнаму, брутально порушуючи паризькі мирові домовлення, підписані в січні 1973-го року.

Весною 1975-го року члени американської „нової лівиці” раділи, що в Індокитаї, мовляв, перемогли „прогресивні сили”.

Проте, ця радість була короткотривалою, бо з Камбоджі почали наспівати вістки про масове переселення мешканців міст до сіл по цілій країні, про арешти, масові розстріли „ворогів народу” тощо. З В'єтнаму теж продіставались і далі продістаються жахливі вістки про концентраційні табори, арештування невинних осіб під закидами „контрреволюції” і „зради батьківщини”, про масові екзекуції, переслідування віруючих, порушення всіх політичних і загальнолюдських прав. Подібні вісті наспівають теж із Ляосу.

Логічно можна б було надіятися, що ті американці, які в 1960-их і 1970-их рр. так гостро засуджували антикомуністичні уряди Південного В'єтнаму, Камбоджі і Ляосу за дійсні і здогадні порушення людських прав, заявляючи, що роблять це тому, бо обстоюють „принципи демократії та гуманности”, почнуть тепер теж організовувати масові протестні демонстрації проти терору комуністичних урядів тих трьох держав. Адже повідомлення про жахіття в тих комуністичних країнах — це не видумки, а факти, потверджені численними втікачами з В'єтнаму, Камбоджі та Ляосу.

Проте, жадних протестних демонстрацій члени колишньої „нової лівиці” не організують, хоча цього вимагала б послідовність, якщо вони дійсно були зацікавлені „демократією та гуманністю”, коли протестували проти антикомуністичних урядів країн Індокитаю і проти „вмішування” ЗСА у війну в тій частині світу. Не тільки нема масових демонстрацій, але велика більшість колишніх активних членів „нової лівиці” навіть одного критичного слова не висловлює про теперішні режими в державах Індокитаю. Правда, на початку цього року 110 колишніх активістів „нової лівиці”, між ними співачка Джовн Баєз, д-р Деніел Еллсберґ, поет Аллен Ґінсберґ, колишній католицький священик Філліп Беррігеп та інші, вислали петиції до уряду тепер вже „об'єднаного” комуністичного В'єтнаму, в яких висловлювали своє „стурбовання здогадними закидами”, що Ганой порушує людські права і „не виконує своїх обіцянок створити таке суспільство і політичну систему, які були б базовані на принципах толерантности і полагодження розбіжностей шляхом дискусії”. Згадані 110 осіб просили Ганой дозволити міжнародним харитативним організаціям прислати своїх представників до В'єтнаму, щоб ці представники „мали змогу заперечити закиди” проти в'єтнамського уряду.

На тому „протест” тих колишніх антивоєнних активістів закінчився. Як блідо виглядає той „протест” проти комуністичного терору в країнах Індокитаю в порівнянні з масовими протестними демонстраціями, що їх організували ті самі люди проти антикомуністичних урядів тих держав!

М. Платковський

ПРО „ДЕКЛЯРАЦІЮ В УКРАЇНСЬКІЙ СПРАВІ”

„Свобода” та інші українські часописи передрукували згадану в наголовку декларацію, що появилася в польському журналі „Культура” в Парижі. Увага присвячена з українського боку цій декляpaції, зрозуміла, бо вона справді знаменна і викликає цілу низку різнорідних думок.

Передусім належить ствердити, що хоч декляpaцію видано від якихось організацій чи офіційних політичних чинників, бо підписали її лише індивідуально визначні російські, польські, мадярські і чеські діячі, але ця декляpaція не являє собою тільки особистої думки підписаних, але радше певних середовищ, оскільки там фігурують прізвища співробітників і навіть редакторів часописів, що віддзеркалюють настрої поважних кіл кожної національности. Польська „Культура”, російський „Континент” та мадярський чи чеський часописи (цікаво відмітити, що серед підписаних немає ні одного представника румунської еміграційної громадськости) репрезентують дуже поважні течії даних еміграційних кіл і, як зокрема польська „Культура”, мають позитивний відгук серед суспільств в країнах походження цих емігрантів.

Декляpaція відноситься головно до українців, як до „найбільшого в рамах СССР поневоленого народу”, але вона у рівній мірі заторкує справу усіх поневолених неросійських народів СССР. В декляpaції слушно і дуже слушно стверджується, що „ не буде справді вільних поляків, чехів чи мадярів без вільних українців, білорусинів і, в остаточному, без вільних росіян”. Це те, що вже від давнього часу твердять українські політичні кола. Якщо не буде захитана новітня совєтсько-російська імперія і не впаде в ній сьогоднішній тоталітарний і колоніяльний режим, то не зможуть визволитися з-під совєтської „опіки” т. зв. сателітні держави. Не зможе, ідучи далі, визволитися також Східня Німеччина і не зможе позбавитися постійної загрози від Сходу західня Европа, а може й цілий світ. І тому, хоч може це звучить трохи претенсійно, головним завданням представників сателітних народів, а також, знову ідучи ще далі, представників народів західнього світу, — це підтримувати, в своїх власних інтересах, боротьбу за свободу народів СССР. Тут знаходить своє практичне примінення гасло „за нашу і вашу свободу”, при чому, в нинішній момент, на першому місці стоїть боротьба за свободу народів СССР, що одночасно означає боротьбу і за свободу сателітів й інших, нині ще вільних народів.

Українці, звертаючись з закликами до своїх західніх сусідів, щоб зосередити й поєднати засилля у боротьбі проти спільного ворога — російсько-совєтського імперіялізму — робили це без уваги на деякі ще „нерозв'язані” взаємні справи. Маємо на увазі справи територіяльного розмежування. Не роблять цього і автори декляpaції, розуміючи, очевидно, що в нинішніх обставинах на перший плян висувається справа виборення свободи і справжньої незалежности для кожного народу, без чого загрожене саме фізичне існування кожного з них, їх „бути чи не бути”. Не роблять цього, зокрема, підписані росіяни, хоч і з ними є багато спірних моментів у цьому питанні: не до УССР, а безпосередньо до РСФСР належать такі етнографічні українські землі, як цілі області колишніх Вороніжчини, Курщини, Харківщини тощо, не говорячи вже про справу Кубані. Але ми, українці, залишаючись непохитно на засаді етнографічного розмежування, не можемо тепер починти спір за ті речі, які в обличчі страшної загрози для самого існування української нації від російсько-совєтського імперіялізму, не висуваються на перший плян.

На окрему увагу заслуговує те місце в декляpaції, де говориться, що український народ „найвпертіше — побіч литовців — непохитно змагає до виборення своєї державної незалежности”. Але відразу після цього маємо такий додаток: „В кожному разі змагаємо до створення такої ситуації, в якій українці могли б свобідно висловитися, чи бажають незалежного державного буття”. Якщо не помиляємося, то цей додаток зроблено хіба для того, щоб не зовсім „налякати” підписаних росіян. Серед них В. Буковський, а може й дехто інший, виразно висловлюється за самостійність України. Але загал російських дисидентів стоїть на таких приблизно позиціях: вони, як демократи, вважають, що українці мають право відділитися від Росії, якщо цього забажають. Розшифровуючи такі позиції, приходимо, очевидно, до якогось плебісциту чи референдуму, який мав би показати, чи українці справді хотять мати свою самостійну, незалежну від Росії чи кого б то не було, державу.

Ми, українці, маємо непохитно стояти на тих позиціях, що українці вже здійснили своє право на самовизначення в роках 1918/19, висловлюючись за вповні суверенну, самостійну, незалежну і соборну державу. Отже, тепер

(Закінчення на ст. 3-ій)

І. Вовчук

БРЕЖНЄВСЬКА ПОКАЗУХА

(2)

За задумом московського керівництва імперії „всенародне” обговорення має подвійну мету в країні, як твердив на пленумі ЦК Л. Брежнєв, „воно без сумніву поліпшить політичні й економічні підсумки цього року...” і „допоможе дальнішій активізації всього суспільного життя країни. Воно має розбуркати в народі нові творчі сили, надати нового розмаху соцзмаганню, піднести відповідальність кожного за доручену йому справу”. („Правда” 5 червня). Політично-економічний стан суспільного життя в країні є такий, що його треба „активізувати”, „розбуркувати творчі сили”, „ підносити відповідальність”, організуючи обговорення проєкту нової конституції.

Галасом обговорення проєкту, володарі московського царства хочуть показати світові, що большевицька сатанія імперії не утискує прав людських і національних. Заглушити голоси світу в обороні прав людських, які що далі дужчають після наголошення Президентом і урядом ЗСА в зовнішній політиці принципу оборони людських прав. Вони непокоять володарів в Кремлі, а особливо перед зустріччю в Београді. Не випадково ж „Правда” за 8 червня обвинувачує Президента ЗСА за те, що він у своєму докладі Конгресові „не чіпає виконання Гельсінкських домовлень і оборони прав людини в ЗСА, а видумує уявне порушення прав людини в Совєтському Союзі”. Щоб показати світові, що в безправній імперії сваволі немає утиску людських прав, що людина якнайширше користується ними, а широкі маси будують соціялізм, прискорили виготовлення тексту конституції і до Београдської зустрічі схвалили проєкт нової Конституції та дали його на „всенароднє” обговорення. Дивіться, мовляв, народ будує державу, конституцію схвалює! Чергова брежнєвська показуха. В Кремлі ніколи серйозно не думали дотримуватись домовлень Заключного акту. Навпаки, прикриваючись ним, посилили імперську сваволю до неросійських націй і людей. Стверджено, що після Гельсінкського домовлення брежнєвське владування посилило утиски проти оборонців людських прав, а особливо жорстоко розправляється з оборонцями національних прав. Брежнєвською конституцією хочуть те прикрити, а галасливе обговорення — „всенародне” має допомагати ще раз обдурити високу політику на запланованих зустрічах.

В большевицькому царстві неволі, за ленінською діялектикою, совєтська конституція є „могутнім знаряддям в будові соціялізму”. Посилаючись на Ілліча першого, Ілліч другий — Брежнєв вказав, що його конституцію Ленін назвав би знаряддям „будови комунізму”. Вона, підкреслив він, „буде не тільки історичною подією для нашої країни, але й подією міжнародного значення. І має наочно показати світові, як розвивається соціялістична держава, все міцніше і глибше утверджуючи соціялістичну демократію..., різноманітні форми і величавий розмах всезростаючої участи широких народних мас в керуванні справами держави, чого не знають буржуазні країни” („Правда” — 5 червня). І на здивовання світу працює партія, притягуючи народи імперського царства на обговорення проєкту. Хочуть і світ здивувати, і маси „активізувати”, „розбуркати” творчі сили в них.

За 60 років владування большевиків у імперському комплексі СССР це буде четверта конституція. У них вона не стільки правильний акт, що закріпляє і обороняє права людські в державній системі, а більше політична декляpaція, якою проголошуються завдання і цілі в „соціялістичному будівництві”. Перша конституція РСФСР, створена большевиками за Леніна, закріплювала перемогу, визначаючи клясові засади партійної диктатури, названу „диктатурою пролетаріяту”. За неї все життя, пройняте клясовою ненавистю, реґулювалось терором, що спирався на „революційну законність”. В січні 1918 р., даючи вказівки про організацію соціялістичного змагання, В. Ленін проголосив єдину, загальну для всіх мету: „очистити землі російські від усяких шкідливих комах”, як генеральний напрямок відновлення розваленої в національних революціях імперії для будови в ній соціялізму.

Спираючись на юридичні норми клясової „санітарії”, перевести не можна було, для того створено ЧК — вартового охоронця диктатури. І ЧК, кермуючись „революційною совістю і законністю”, охороняла, переводячи ленінську „санітарію”: стежила, арештовувала, судила і без суду розправу чинила. Розстрілювали масово, заклaдників брали, а декого на каторгу висилали. Ленінські засади охорони диктатури за Сталіна удосконалено, а за брежнєвського владування ще модернізовано, широко застосовуючи санітарію мозку в психіятричних лічницях системи КҐБ.

Конституція 1924 року, перша конституція СССР, визначала створення соціялістичного союзу СССР з самостійних національних держав, силою включених в імперський комплекс. Сталінську конституцію 1936 року, яку теж з великим лементом і галасом „схвалювали”, совєтська енциклопедія окреслює, як конституцію „ розгорнутого, дійсного соціялістичного реалізму”. В ній буцім то закріплено перемогу соціялістичних відносин в СССР на засадах соціялістичного „демократизму”, який яскраво виявився в кривавих розправах і м'ясорубках людей, плянових всенародовлення неросійських націй, яким конституція гарантувала право виходу з імперського комплексу СССР.

Продовження буде

СПОГАДИ Л. ПЛЮЩА

Французька телевізія, у програмі „Апостроф”, що присвячена літературних новинам, представила 10 червня двох авторів і дві книжки:

1. Бразилійського єпископа Дом Гальдер Камара („єпископ бідних”) та його книжку „Навернення єпископа” і

2. Леоніда Плюща та його книгу спогадів „У карнавалі історії” *), що ось кілька тижнів тому появилася на французькому книжковому ринку.

Влучний підсумок цієї передачі зробив Бернар Шапуй у найповажнішому щоденнику „Ле Монд” з 12, 13 червня.

„Л. Плющ бажає, щоб рай на землі представлявся інакше як на фірмовому папері ГУЛагу, а єп. Дом Гальдер уважає, що коли Царство Боже на небі, то це не означає, що на землі має панувати царство диявола.

„Виглядає, що все різнить цього віруючого від цього атеїста. Одначе, коли вони не говорять однією мовою, то вони думають однаково, вони собі подібні. І якщо всі упосліджені подібні між собою, то може тому, що кати творять одну своєрідну родину...”

• • •

Леоніда Плюща бачили ми цим разом не вперше на телевізійному екрані, починаючи від перших знімок з його приїзду до Австрії, з його подрожі літаком до Парижу, почерез численні репортажі з побуту в Монтро та з'їзд ЮНЕФ до „Апострофу”. Тепер вперше бачили ми його відпруженим, навіть, часом з усмішкою на устах. Відповідав він спокійно й переконливо на питання редактора передачі — Піво.

Я б сказав, що бачили ми людину, яка мала значний успіх, а одним із успіхів було й те, що він своїми споминами скинув зі себе великий тягар: поклав на папір те, що мусіло дійти до відома прилюдної опінії Заходу. І ось ці спомини перед нами у вигляді великої книги. Являють вони капітальне свідчення, яке — все на це вказує — матиме широкий резонанс. Вже бо перед цією передачею в телевізії були обширні рецензії у французькій („Українське Слово”, Париж) пресі, а особа автора й його досвід спецпсихлікарні причиняться до поширення книги. Годі сумніватися, що книга буде предметом широкого обговорення і в українській пресі.

Можемо тільки заохочувати українського читача до її читання, зокрема коли вона появиться українською мовою. Це бо широка картина сучасної України, в якій еволюціонує Леонід Плющ від наймолодших літ з їх злиднями й наївними сподіваннями до переживань у психушці. Спершу безрозбірне політичне заанґажування, а потім повільний прихід до національного усвідомлення.

Знаходимо тут і чимало потверджень фактів та подій, які знаємо з інших самвидавних матеріялів, в першу чергу з „У. Вісника”. А це дуже важливе, зокрема ж для читача, що мало ознайомлений з українським рухом спротиву та його персонажами...Автор відрізняє різні аспекти цього руху поруч інших рухів — рівнобіжно з російським; вони переплітаються, але й різняться.

З нашого боку хочемо висловити Л. Плющеві подяку за коротке представлення на екрані двох наших видань французькою мовою: В. Чорновола „Лихо з розуму” та В. Мороза „Хроніка опору”, двох борців, що — поруч інших — чекають активної підтримки Заходу.

Ми певні, що українські глядачі були приємно вражені, що нарешті вже не було помішань понять — українець і росіянин, чи „совєтік”. Признаймо, що для розрізнення цих термінів Л. Плющ у французьких засобах інформації зробив дуже багато.

„Більмо” М. Осадчого й дві вище названі книги, а тепер „У карнавалі історії” Л. Плюща являють цеглини, що прокладають шлях українській проблематиці у франкомовний світ. Це повинно і може продовжуватися при активній підтримці української громади.

[вл]

(„Українське Слово”, Париж)

---

*) Leonid Pliouchtch: "Dans le carnaval de l'histoire". Editions du Seuil, Paris 1977. 440 p. Prix 59.00 F.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ДО З'ЇЗДУ УРДП

У „Свободі” з 2-го червня, ч. 131, появилася вістка, що на Крайовий З'їзд „Українців революційно-демократичних переконань” (УРДП), який відбувся 28-29 травня ц. р. у Ню Йорку, „прибув секретар Президії УНРади інж. Ю. Нагорний з привітом від Президії”. Хоча не сумніваюся, що п. інж. Ю. Нагорний діяв у доброму замірі, проте — на запити, що я їх отримав у цій справі — стверджую, що п. інж. Ю. Нагорний, ані ніхто інший, не мав уповноваження ані від цілої Президії УНРади, ані від мене, як її урядуючого голови.

Іван Кедрин-Рудницький

Володимир Барагура

АРКАСОВА „ІСТОРІЯ”

(Зі збірки „Калиновий міст”)

Кожен чоловік повинен знати історію свого рідного народу, свого рідного краю —
Микола Аркас.

Коли на схилі віку мені інколи жаль за втраченими через воєнні дії й часи скитання земними добрами, то найбільше жалкую за тими, що стоять на грані матеріяльного й духового — за книгами моєї бібліотеки. Особливий жаль стискає мені серце, коли згадаю „Історію України” Миколи Аркаса. І хоч я придбав собі новий її примірник, він не всилі заступити мені цього її видання, яке я отримав ще в моїх дитячих роках. Так багато чуттєвих моментів пов'язують мене з цією першою історією мого народу, яку я мав своєму посіданні, що її втрату відчуваю як ніколи невтишиме розстання на завжди з дорогою істотою...

• • •

Скінчилася українсько-польська війна. Батько вже рік перебував у таборі інтернованих у Домб'ї коло Кракова, запроторений туди окупаційною польською владою, коли армія ген. Галлера оволоділа Немировом. Мама робила героїчні зусилля і промишляла різними способами, щоб утримати троє дітей. Вона мусіла час-до-часу відбути далеку й тяжку та непевну дорогу до Домб'ї, щоб відвідати батька й улегшити йому незавидне життя за колючими дротами. Там панував безжалісний карний режим, голод, а незадовільні санітарно-гігієнічні умови спричинювали занедужання.

Одного дня ми отримали радісну вістку, яку мама сприйняла з деяким недовір'ям. З Домб'я повернувся один немирівець. Він забіг до нас і сповістив, що й нашого батька випустили. Вони їхали разом до Тарнова, але при пересіданні на інший поїзд батько не зміг дістатися до вагону і залишився чекати на інший.

І справді — на другий день на порозі нашого дому з'явився мужчина, в якому ми з трудом пізнали нашого батька. Був мізерний, зарослий, полисів, втратив через цингу кілька зубів, голос мав тихий, хриплий. Тільки очі жевріли з-під густих брів.

Радості не було кінця! Батько при привітанні потер мені лице „щітиною” неголеної бороди, підніс високо вгору і сказав:

— Я привіз тобі дарунок.

Дарунок?! Звідкіля батько узяв гроші й де міг купити дарунок в таборі? Мене палила цікавість і нетерплячка, поскільки батько не поспішав, щоб вручити мені обіцяний дарунок. А настоювати я не смів.

Причепурившись і відпочивши після обіду, батько відкрив свою дерев'яну скриньку, що правила йому за валізку й видобув із неї невеликого вузлика, дбайливо загорненого в полотенце.

— Ось тобі дарунок — сказав батько до мене, розгортаючи вузлика.

Це була велика, тяжка, оправлена книга. Видно, що оправляв її не переплетник, тільки аматор. Хребет був із брезентового полотна сірого кольору. Обкладинки були з грубого картону, обтягнені темно-вишневим тугим папером. На чоловій обгортці була наклеєна оригінальна обкладинка брошурованої книги. Була сіра, а на ній надруковано: Історія України. Написав Микола Аркас. Хребет і обкладинка були заялозені. На перших сторінках книги був портрет її автора в уніформі старшини чорноморської фльоти. Під світлиною його власноручний підпис. Мені подобалися Аркасові довгі вуси і добрячі очі. Була й фотографія першого редактора й видавця цієї книги Василя Доманицького, короткий його життєпис і передмова пера Богдана Лепкого.

Я поцілував батькову руку за незвичайний дарунок і спитав:

— Скільки ця книжка коштувала й де ви взяли на неї гроші?

— Я заплатив за неї дорогу ціну — сказав з усмішкою батько — вищу, ніж собі уявляєш. Хоч і не грішми.

Ми всі виявили здивування, а батько став оповідати історію придбання цієї книжки.

Інтерновані у таборі дошкульно відчували недостачу хліба і... тютюну. У батьковій келії жив старшина тих частин Армії УНР, які допомагали УГА облягати Львів. Цей старшина був налоговим курцем, як і мій батько. Він і був власником „Історії України”. Невідомо, як він ухитрився перенести її поза дроти табору. Батько здобувся на неабиякий вчинок — поборов наліг курити. Свій приділ тютюну віддавав співжильцеві-старшині. В заміну отримав від нього „Історію”: — Я знаю її докладно, а ви маєте малого сина. Хай буде йому — сказав старшина.

Справді батько заплатив за неї високу ціну!

• • •

Я зразу проявив зацікавлення й любов до Аркасової „Історії України”. Початково оглядав тільки ілюстрації і слухав, як читають її в голос батьки і сестри. Згодом і я взявся читати самостійно, хоч і не все розумів. Зокрема цікавили мене нотатки олівцем, зроблені на марґінесі сторінок попереднім її власником. Заохотили мене до читання слова М. Аркаса: „Я хотів ясно розповісти землякам те, що діялося в Україні”... та початок його „Вступу”: „Кожен чоловік повинен знати історію свого рідного краю, свого рідного народу”... А Богдан Лепкий у передмові написав: „Книжка ця написана не для слави, ані для чести, ані для заробітку. Джерелом її — навчити сина, що діялося колись на рідній землі. А. Аркас каже виразно, що зладив її на те, щоб син пізнав минувшину свого народу і щоб полюбив його”...

Отже М. Аркас написав книжку для сина, а мій батько придбав її для... сина, щоб полюбив свій нарід, пізнавши його історію.

Я співчував Василеві Доманицькому, що він, не зважаючи на смертельну недугу, стільки запалу й труду вклав у підготову книги до друку. Я подивляв дружину М. Аркаса, що не пожаліла частини свого майна й відбула обтяжливу подорож з Миколаєва до Кракова, щоб особисто допильнувати видання.

• • •

Але повністю я зрозумів вагу цієї „Історії”, коли став учнем яворівської гімназії. На лекціях історії нас вчили всесвітньої історії, науки про сучасну Польщу, а історії України тільки в межах загального навчання цього предмету. Щоб заохотити нас докладніше й глибше пізнати минуле рідного краю й народу, проф. В. Бас добровільно викладав нам історію України під час надобов'язкових годин, а ми складали іспити з прослуханого.

Я пильно готувався до іспиту. Користувався не тільки записками з викладів професора, чи короткими підручниками історії України, але вивчав пильно мою улюблену книгу — „Історію України” Миколи Аркаса.

Після письмових іспитів проф. Бас питав нас усно. Він був здивуваний моїми знаннями, що далеко виходили поза його лекції й обов'язуючі підручники.

— Звідкіля ти все те знаєш? — спитав мене після іспиту.

Я мовчки витягнув з-під лавки „Історію” Аркаса...

Тепер розумієте, чому втрату цієї прецінної книги я досі відчуваю, як розлуку назавжди з дорогою істотою...

Віддали пошану трьом Матерям

Рій „Червона Калина", (зліва): Ганя Починок, Віра Александрович, Елісавета Ілечко, Дана Колодій, Юрчик Александрович, Люба Ілечко, Христя Колодій, Керолайн Пойзлер, Таіса Кіра, Петро Починок, Марко Пойзлер, Томко Костів; в другому ряді виховники: Нуся Вох, Степан Вох, Оленка Галькович, і Одарія Кіра.

День 7-го травня був призначений всім матерям Осередку СУМА в Джерзі Сиձі. В цей день молодше та старше юнацтво і дружинники та сеньйори віддали честь і шану Божій Матері, Матері Україні, та своїй рідній Матері.

Святкування „Дня Матері" ввійшло в традицію у нашому Осередку. Все юнацтво та дружинники зійшлись до домівки представити коротеньку програму своїм гостям, своїм матерям і батькам. Голова Осередку, Нуся Вох відкрила програму теплими словами, підкреслюючи дорогоцінність матірнього обов'язку у напрямку виховання української дитини на чужині. Відтак головна виховниця, подруга Оленка Галькович, з допомогою виховниці Одарії Кіри і впорядника Степана Воха, перевели дальше програму.

Старші юнаки роя „Лиси" та старші юначки роя „Русалки" віддеклямували монтаж віршів звернених до Божої Матері, Матері України, та до рідної матері. Рій молодшого юнацтва, „Червона Калина", переповів свою любов рідній матері словами віршика, а тоді кожна юначка і юнак дали своїй матері подарунок. Цей подарунок — це власноручно мальована тарілка з кераміки гуцульським взором. На закінчення програми всі діти та їхні батьки заспівали матерям многоліття, бажаючи їм всього найкращого.

Після святочної програми, все юнацтво та дружинники засіли за столи і разом із своїми матерями приємно провели родинний вечір. Буфет приготовили дружинниці під зарядом голови дружинників, Ірени Шереметі.

О. Г.

Нова Управа Провінційної Ради КУК в Саскачевані

Загальні Збори Саскачеванської Ради КУК відбулися 30-го квітня і 1-го травня ц. р. в залі Українського Національного Об'єднання в Саскатуні з участю представників українських осередків у Саскачевані. Саскатунські Відділи КУК, окрім делеґатів офіційно репрезентували їхні голови Ст. Кузьма й пані А. Нагачевська.

Збори відкрив заступник голови д-р Зенон Погорецький. Він вказав на болючу втрату померлого голови Провінційної Ради КУК бл. п. Івана Стратійчука, якого лише день перед Зборами відпроваджено на місце вічного спочинку. Приявні постанням з місць хвилиною мовчанки вшанували пам'ять покійного голови.

Зборами проводила Президія в складі: Лев Вовк — предсідник, Ярослав Сиваник і Климентій Лазурко — секретарі. До Президії запрошено також представника Централі КУК і голову Шевченківської Фундації д-ра Ізидора Глинку з Вінніпеґу.

Відтак подано звіти багатогранної діяльности Провінційної Ради КУК. В ширшій дискусії стверджено, що Провінційна Рада КУК під проводом покійного голови бл. п. І. Стратійчука, пляново й послідовно прямувала до зреалізування своїх постанов. На підкреслення заслуговує виготовлення і передання урядові Саскачевану двох важливих меморіялів, які спричинилися до знесення секції 209-го шкільного Акту, яка забороняла навчання інших мов крім англійської, а також покликання багатокультурного координатора при міністерстві Освіти, яким є Юрій Жеребецький. Стверджено, що уряд Саскачевану, а головно департамент Освіти, Культури і Молоді, що його очолює міністер Е. Тхоржевський, вийшов на зустріч і багато праці позначилось певними успіхами. Стверджено також, що Провінційна Рада КУК заініціювала кілька проєктів, а один, що заслуговує на окреме підкреслення — це Провінційний Конкурс Українського Мистецтва, який проводиться в Саскатуні з великим успіхом на протязі останніх чотирьох років.

Солідаризуючись з ув'язненими Москвою українськими дисидентами в Україні, заініційовано „Голодну Вечерю" у Саскатуні з-понад 30 учасниками. Заступлені були українські церкви, всі українські організації, а також взяли участь представники місцевої жидівської громади на чолі зі сенатором С. Баквулдом.

Після живої і вичерпної дискусії, звіти прийнято одноголосно, а уступаючій Провіційній Раді, Збори висловили повне довір'я. Висловлено також подяку Федеральному й Провінційному урядам за моральну й моральну допомогу.

Глибоко обдуману і змістовну доповідь на тему „Збереження Української Культури і Політика Багатокультурности" виголосив д-р Ізидор Глинка.

Увечері того ж дня в приміщенні Саскачеванського університету того ж дня в приміщенні Саскачеванського університету відбулось прийняття, а головним промовцем від уряду Саскачевану був міністер Освіти-Культури і Молоді Е. Тхоржевський. В програмі прийняття виступив Юнацький Хор „Весна" під вмілою управою диригента Святослава Чепиги та піяніста п. Павла Гненного. Господарем вечора був міський радник Мирослав Чернецький.

Другого дня у неділю, 1-го травня, по Богослуженні о год. 1-ій після полудня Збори продовжувались. На пропозицію Номінаційної Комісії, яка добре попрацювала, обрано Управу Провінційної Ради КУК на Саскачеван у такому складі: почесний голова — суддя Б. Л. Корчинський, голова — д-р Зенон Погорецький, заступник голови — Христина Пастершанк, секретар — Радомир Білаш, скарбник — Алберт Качковський, член Управи — Володимир Поділюк. Комітет шкільництва: проф. Соня Ціпивник, Марія Чернецька, Леся Кузь, Сесіля Качковська, Олена Білаш; Конкурсовий комітет: Павло Гненний, Анна Михайлюк, Віра Лабач, Степан Кузьма; Організаційно - Інформаційний комітет: Лев Вовк, Ярослав Сиваник, Анастазія Нагачевська; Культурно - Освітній комітет: інж. Стефан Франко, Леся Ґура, Святослав Чепига; Фінансовий комітет: д-р Степан Дершко, Володимир Шарко, Тарас Байда, Никандер Буковський, Теодор Пасічняк; Провірна комісія: інс. Петро Воробець, д-р Мирослав Небелюк, Степан Войтович, Григорій Сарчук, Михайло Регайло.

Окрім вибраних Зборами членів Провінційної Ради, рішено, що кожний Відділ КУК або представництво КУК у Саскачевані має виделеґувати по одному членові, як своїх представників до Ширшої Провінційної Ради КУК.

Предсідник Зборів, дякуючи представникові Централі КУК д-рові І. Глинці за участь та цінні інформації і поради, подякував також усім учасникам Зборів, а зокрема тим, що прибули з дальших місцевостей. Новообраній Раді КУК побажав добрих успіхів, витривалости та глибокого зрозуміння у спільній праці до кращого майбутнього.

Заключне слово сказав новообраний голова д-р З. Погорецький, який зробив підсумок Загальних Зборів, а також накреслив плян праці на найближчий час. Він закликав організовану українську громаду до тісної співпраці, а словами Івана Франка закликав бути добрими каменярами. Відспіванням „Не пора" Збори закрито.

Л. В.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ПРО „ДЕКЛЯРАЦІЮ"...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

ідеться — після упадку совєтської імперії — про автоматичне відновлення цієї погвалтованої большевицькою навалою й окупацією держави. Але, як видається, дехто з росіян надіється, що після доби шаленої русифікації, депортації українців із своєї батьківщини і переселювання в Україну чужого елементу, після всього цього українці, мовляв, можуть висловлятися за залишенням у зв'язку — в тій чи іншій формі з Росією. Можна навіть припустити, що деякі російські шовіністи, які тепер сидять при владі в СССР і передбачають можливість урадку цього останнього, роблять все можливе, щоб допровадити Україну до такого стану, щоб вона в майбутньому сама відмовилася від незалежної державности.

Це дуже важливе питання. Ми такого, чого прагнуть російські шовіністи, не припускаємо. Якщо українці в 1918/19 роках, після двохсотлітньої неволі царської Москви висловилися за повну суверенність і відірвання від Росії, то це вони зроблять і в майбутньому, після упадку СССР. Бо ж національна свідомість серед українців ще більше зросла за останні 60 років, не зважаючи на всі заходи окупаційної влади, а може навіть, власне, завдяки ним. Але референдум ми рішуче відкидаємо. Поперше тому, що він є принижуючий для нас, як для великої і свідомої своїх прав нації. Подруге тому, що якщо після упадку СССР влада опинилася б в руках якогось нового центрального уряду в Москві (хай би із прикметником „демократичного"), то можна побоюватися всяких „чуд над виборчою урною", що їх отой центральний уряд в Москві міг би здійснити всякими способами.

Але, з другого боку, чи ми, як демократи, можемо заявити, що Україна самостійною має бути незалежно від того, чи цього буде хотіти чи ні український народ? Очевидно, ми цього не твердимо. Влада, після упадку СССР, має перейти в Україні до рук уряду суверенної української держави. Цей уряд влаштує справді вільні вибори до першої Конституанти визволеної української держави. А ця Конституанта буде рішати про внутрішній устрій відновленої української держави і про її зв'язки з тими чи іншими чужоземними державами. Ми думаємо, що ці наші позиції повинні зрозуміти всі чужинці, не виключаючи справжніх російських демократів, які борються за визволення і російського народу з-під тоталітарного большевицького режиму.

Поминаючи ці міркування, які виринають після познайомлення з „деклярацією в українській справі", ми повинні щиро привітати появу цієї декляраці. І, поза поляками, чехами і мадярами, які вже раніше виявляли зрозуміння до української визвольної справи, особливо привітати поставу російських дисидентів, які, хоч може і з деякими застереженнями, таки ставляться позитивно до визвольної боротьби українців. Їх простягнуту нам руку треба прийняти щиро і з надією, що це принесе користь і нам, і їм.

Коли взяти під увагу, що і серед деяких жидівських кіл існують прояви бажання порозумітися з українцями, то разом із деклярацією, про яку мова, приходимо до думки, що, може ми входимо в нову еру стосунків з нашими сусідами і природними союзниками. А з цього може бути користь для всіх нас.

КОЛІСНИЦІ — 3,5 ТИСЯЧ РОКІВ

У Запорізькому районі експедиція Інституту археології Академії Наук УССР, — інформує київський журнал „Україна", — при розкопках стародавніх курганів учені знайшли рідкісні речі: кришку розписного саркофагу, перстень, сережки тощо. Тоді ж знайдено найстарішу за віком колісницю, виготовлену приблизно за 1600 років до нашої ери. Вона лежала в могилі на глибині два метри. У колісниці двоє коліс діяметром по шістдесят сантиметрів, вісь, кузов, що нагадує скриньку зі суцільного дуба. За твердженням учених — їздило в ній троє воїнів.

***БАТЬКИ!** Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!*

Мистецькі виступи в часі III Конґресу СФУЖО

Чотири дні Конґресу тісно виповнила програма. Поміж ділові і звітні Сесії вплітались мистецькі виступи, що відводили думку від актуальних проблем і спрямовували її у світ краси.

Перше таке сильне враження ми пережили на відкритті Конґресу. Поетичним словом промовили до делеґаток і гостей письменниці Леся Храплива й Ольга Мак. Вірш Лесі Храпливої „Мати" виголосила Лариса Гвоздулич. В есеї „Три Матері", Ольга Мак перевела паралелю між Ніобою, Божою Матір'ю і матір'ю Україною. Силою цього порівняння захопила слухачів.

Завершила ці враження танцювальна група під проводом Квітки Зорич-Кондрацької „Веснівка". Вона відспівала гарно змонтовану збірку гагілок в супроводі танкових рухів. Дівочі постаті в чудовому стилізованому одязі лишили незабутнє враження.

У п'ятницю, 27-го травня, можна було оглянути виставку абстрактних картин образотворчих мисткинь. У галереї „Фокус" вони зайняли невелику залю. Між ними було багато талановитих одиниць. Горішню залю ґалерії використано на виставку збірки вишивок, що постала з ініціятиви Люби Луцької. Це були зразки, виложені на таблицях. До них ще долучено й виставлено зразки вишивок Ярослави Турко, знавця вишивок і вчительки курсу вишивок у Торонто.

Опісля відбувся великий концерт симфонічної музики під проводом Володимира Колесника. Старанно дібраний репертуар вміщував українських композиторів, що при темпераментному веденні диригента й умілому виконанні оркестри зворушив слухачів. Заля на концерті була майже виповнена.

В часі бенкету Конґресу в мистецькій частині співала Вікторія Масник. Вона виконала „Мелодії" Лесі Українки, муз. Петра Гайдамаки, і „Солов'їний романс", слова і музика А. Кос-Анатольського. Її голос звучав приємно і створив у приявних настрій відпруження.

- Л.

ВІДБУВСЯ СВІТОВИЙ...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

ній, педагогічній, методичній, видавничій і адміністраційній. — Під сучасну пору СРД, яка є членом СКВОР при СКВУ і Виховної референтури СФУЖО, об'єднує 24 організації, або установи із секторами дошкільного виховання в діяспорі. В тому є теж два Видавництва. Їх у Світовій Раді Дошкілля під сучасну пору заступають: Марія Долішна — Виховну референтуру СФУЖО, Люба Климкович — Крайовий Осередок Дошкілля ЗСА, Ірина Баєр — Крайовий Осередок Дошкілля Канади, Наталія Хоманчук — Референтуру Шкільної Ради УККА, Ярослава Філь — дошкільну референтуру КОУГЦУ в Европі, Ніна Марченко — Референтуру дошкілля Спілки учителів і виховників ВБ, Текля Мосора — Українську Педагогічну Раду Аргентини, Євгенія Мазепа — Дошкільну референтуру Жіночої організації при ХОС у Бразилії, Марія Максимець — садки при Пласті в Канаді, Об'єднання Працівників Літератури Дитячої і Молоді — Іван Боднарчук, Видавництво „Євшан — Зілля" в Канаді — Богдан Гошовський. Виховні референтури жіночих організацій, які мають ділянку дошкільного виховання: в Америці: Союз Українок Америки, Український Золотий Хрест, Об'єднання Жінок ОЧСУ, Об'єднання Українських Православних Сестрицтв (всі об'єднані в Крайовому Осередку Дошкілля ЗСА); у Канаді: Організація Українок Канади, Об'єднання Жінок ЛВУ, Ліга Українських Католицьких Жінок (всі об'єднанні в Осередку Дошкілля Канади); в Европі: Організація Українських Жінок ВБ, Об'єднання Українських Жінок Німеччини; у Південній Америці: Організація Українських Жінок у Бразилії, Об'єднання Українських Жінок у Венесуелі; Український Жіночий Союз Австрії.

Співпраця з цими членами була різна, в різних роках, залежно від каденцій, складу управ, тощо.

За час свого існування Світова Рада Дошкілля створила центр дошкільних установ і стала його репрезентативним чинником. Заложила Крайові Осередки Дошкілля в ЗСА і Канаді. Організувала перші світові, крайові і реґіональні сесії і конференції дошкільного виховання, переводила статистичні і ділові опити про стан дошкілля на терені країн поселення, вдержувала з ними організаційний з'вязок. Співдіяла через СФУЖО із Світовим Рухом Матерів, брала участь у зустрічах і нарадах СКВОР при СКВУ, давала проєкти до резолюцій, які були проголошувані на Світових сесіях СКВУ, чи його Пленарних нарадах. — Працювала для піднесення рівня дошкільного виховання, підготовляючи і друкуючи лекції для світличок і підготовчих кляс, інструктажі, бібліографію дошкільних видань, програми навчання. Давала ініціятиву до курсів учительок дошкілля і дошкільних імпрез. Співпрацювала з видавництвом „Освіта" при видаванні дошкільних посібників, випустила кілька книжкових видань. Пресова референтура редаґувала Сторінку СРД у журналі „Рідна Школа" Шкільної Ради УККА і виховні сторінки в інших журналах і часописах.

Не маючи ніяких фінансових приходів, СРД мусіла у своїй праці боротися з постійними фінансовими трудношами. Особливо відчутною втратою була ліквідація видавництва „Освіта" під проводом Ярини Грабовенської-Телецко. Видавши у співпраці із СРД, низку цінних посібників, „Освіта" перестала існувати з браку фінансової бази. — Не бажаючи, щоб наступна Управа СРД діяла серед таких труднощів, проголосили ми, у 10-ліття існування централі дошкілля, „Фонд рідного дошкілля" з надією, що українська громада його підтримає, маючи на увазі значення українського дошкільного виховання як першого ступеня українознавчої виховної системи.

У дискусії над звітами забирали голос пп. Н. Хоманчук, С. Лещишин, Н. Саварин, М. Завадівська, Я. Козловський, О. Ґенгало, та ін. Після уділення абсолюторії уступаючій Управі, З'їзд надав почесне членство б. голові І. Пеленській. Трилітні діти із місцевого садочка, під проводом п-і І. Баєр, обдарувати її квітами.

Предсідниця попросила до слова представниць дошільних секторів країн далекого віддалення. Не всі члени СРД, які на місцях керують секторами дошкільного виховання, могли прибути на З'їзд і тому деяких із них заступали інші уповажнені. Представниці країн зложили З'їздові теплі привіти і подали короткі і загальні відомості про стан дошкілля в їхніх країнах. З'їзд сердечно вітав ці слова, які єднали розділених кордонами одною ідейною настановою і стримліннями.

Вибрано нову Управу з осідком у Торонті, до якої ввійшли здебільша молоді і професійні діячки: голова — Марія Зобнів Мармаш, б. голова І. Пеленська, заступниці Ірина Баєр і Люба Климкович, секретарка — Дарія Ємець, скарбничка Романа Келембет, Марія Долішна і Стефанія Луцик — членки. Контрольна комісія: Марія Завадівська — голова, Марія Максимець — заступниця, Леся Шуст — секретарка.

Пічля спільного обіду учасниці З'їзду та Світового Конґресу Українського Жіноцтва під проводом духовенства обох обрядів о. Степана Гуцуляка і о. Володимира Шараневича і голови СФУЖО, поклали вінок у стіп пам'ятника Лесі Українки в Гайд Парку, а відтак відвідали модерно влаштований (коштом 10,000 дол.) цілоденний дитячий садок, де гостей привітали учительки, пп. Н. Лучків, І. Горіх та Д. Хандон і к. 30 діточок.

У продовженні нарад, якими проводила тепер п-і Леся Марків, відбулося відкриття Виставки дитячої літератури; з рамені ОПЛДМ відкрив її п. І. Боднарчук, а пояснення до системи Виставки дала письменниця Ніна Мудрик-Мриц. Учителька середньої школи п-і Віра Андрушків з Детройту виголосила доповідь „Дитяча література" (аналіза і напрямні на майбутнє). Застосована до сучасних умовин доповідь, викликала живу дискусію над тематикою потрібних сучасних дитячих книжок.

Зміни до Правильника, як теж і постанови прийнято одноголосно. З'їзд привітав наші верховні церковні, шкільні чинники у вільному світі, учительство дошкілля, а в Україну передав привіт тим українським матерям і вчителькам, які в неволі, під постійним наглядом ставлеників режиму, дають дітям знання рідної мови і основи української духовости, не зважаючи на загрозу переслідування.

Новообрана голова подякувала за вибір і З'їзд закрито співом українського національного гимну о год. 6-ій вечора.

Українські журналісти вшанували пам'ять Романа Купчинського

(НН). — У п'ятницю, 10-го червня ц. р., точно у першу річницю смерти свого колишнього і почесного голови ред. Романа Купчинського, Спілка Українських Журналістів Америки влаштувала в Ню Йорку Вечір на його пошану. Вечір відбувся у співпраці Літературно - Мистецького Клюбу у великій залі Пластового Дому.

При вщерть виповненій залі, між якою було багато молоді, програму відкрила голова СУЖА ред. Ольга Кузьмович, зокрема вітаючи доньку і сина з родиною сл. п. Р. Купчинського. У своєму вступному слові вона накреслила сильветку Романа Купчинського, людини різних зацікавлень і талантів — журналіста, письменника, композитора, вояка і патріота, а виконуючи в часі цілого вечора функцію „конферансьє" получила поодинокі точки програми відповідними міркуваннями на тему цієї широковідомої і любленої кольоритної постаті, що її видала галицька земля.

У черґуванні програми, ред. Іван Кедрин, один із нечисленних живучих друзів Покійного поділився із приявними споминами зі спільної праці у редакції щоденника „Діло" у Львові, а тут після приїзду з Европи у 50-их роках у „Свободі". Відтак артист С. Крижанівський відчитав чотири фейлетони „Відгуки дня" з-перед 50-их років, пера ред. Р. Купчинського — Галактіона Чіпки.

У другій частині Вечора виступала виключно молодь, до якої Покійний мав завжди особливо тепле відношення і часто писав для неї пісні та вірші. Молодий співак Андрій Ярош при супроводі Юліяни Осінчук відспівав дві пісні Р. Купчинського, Христя Возняк відчитала його вірші „Місто", „Спека" і „Дощ", а співочий гурток „Гуцулки" з Бріджпорту, під проводом Оксани Тромси закінчив Вечір настроєвими піснями під супровід гітар.

Ця відсвіжуюча участь молодих сил — це доказ, що пісні Р. Купчинського далі живуть, хоча і не в такій мірі актуальні як поміж двома світовими війнами. Поява збірника цих пісень (які були розкинені, а то й призабуті) в опрацюванні проф. І. Соневицького, заповіджена на найближчий час, завдяки старанням друзів ред. Купчинського з В-ва „Червоної Калини" і даткам громадянства. Цим збірником як і збудуванням гідного пам'ятника на могилі Романа Купчинського наша спільнота сплатить принаймні частинно борг у відношенні до людини, що стільки серця і творчих сил цій спільноті віддала.

Варнкі прибув до Москви на переговори в справі демілітаризації Індійського океану

Москва. — Пол Варнкі, директор Агенції для розброєння і контролі над зброєю та головний представник ЗСА у переговорах із СССР щодо нового договору в справі обмеження стратегічної атомової зброї прибув у вівторок, 21-го червня, до Москви, щоб розпочати переговори відносно демілітаризації Індійського океану.

Варнкі на летовищі заявив, що під час свого побуту в Москві не заторкуватиме питання застою щодо нового договору в справі обмеження стратегічної зброї, а тільки обговорюватиме справу Індійського океану, все ж висловив думку, що остання зустріч державного секретаря Сайруса Венса і совєтського міністра закордонних справ Андрея Ґромика в травні в Женеві дає підстави твердити, що „зроблено значний проґрес" та що обидві держави починають доходити до порозуміння відносно „загальних напрямних".

Ця порівняльно оптимістична заява Варнкі дуже відрізняється від недавніх заяв Громика і Леоніда Брежнєва, які досить песимістично висловилися про можливість скорого підписання нового договору між ЗСА і СССР, твердячи, що Вашінґтон старається „запевнити собі військову перевагу над Совєтським Союзом". Ці твердження Білий Дім і Варнкі категорично заперечують.

Щодо демілітаризації Індійського океану, Пол Варнкі сказав, що нема жадних підстав твердити, що ЗСА стараються здобути контролю на Індійським океаном, додаючи, що Вашінґтон бажає, щоб цей океан надалі залишився невтральним. Москва, натомість, твердить, що ЗСА поширюють свої військові впливи на Індійському океані, зокрема тим, що розбудували базу для воєнної фльоти на острові Дієґо Ґарсія. Вашінґтон зі свого боку вказує на факт, що СССР має військові бази в Сомалії та військових дорадників в Етіопії, що дає Совєтському Союзі поважні впливи на обширі Індійського океану.

В травні роздрібні ціни зросли тільки на 0,6 відсотків

Вашінґтон. — Бюро робітничої статистики інформує, що протягом травня роздрібні ціни на продукти широкого вжитку та на різні роди послуг зросли тільки на шість десятих одного відсотка. В квітні цей зріст становив вісім десятих одного відсотка, а в лютому роздрібні ціни були збільшилися на один відсоток. Речники згаданого Бюра та Білого Дому твердять, що порівняльно малий зріст в цінах протягом травня означає, що і в наступних місяцях можна передбачувати значне зменшення в цінах різних продуктів, зокрема харчових.

З цією оптимістичною оцінкою ситуації не погоджується багато республіканських законодавців. Вілліям Брок, голова Крайового комітету Республіканської партії, заявив, що протягом наступних місяців можна передбачувати поважний зріст в роздрібних цінах, бо, на його думку, енергетична проблема президента Картера спричинить значні підвишки в цінах різних родів пального, а це матиме загальні інфляційні наслідки.

До українського громадянства Філядельфії

Виконуючи рішення і в дусі Звернення Екзекутиви Українського Конґресового Комітету Америки, Управа Відділу УУКА у Філядельфії на своєму засіданні 15-го червня ц. р., рішила одноголосно звернутися із закликом до українського громадянства Філядельфії та околиці, взяти масову участь у відслоненні пам'ятника Олегові Ольжичеві на Оселі О. Ольжича в Лігайтоні, Пенсильвенія, в дні 3-го липня 1977 р.

Погруддя Олега Кандиби-Ольжича, одного з найвидатніших провідників Українського Визвольного Руху в часі Другої світової війни і замордованого німецькими нацистами в концентраційному таборі в Саксенгавзені, виготовив маестро Михайло Черешньовський на прохання ОДВУ, членської організації в системі УККА.

Багато українців Філядельфії користає з Оселі ім. О. Ольжича, бо вона недалеко від нашого міста. Тому Управа Відділу УККА вірить, що широкі кола українського громадянства Філядельфії візьмуть масову участь у всіх урочистостях, зв'язаних із відзначенням 70-ліття народин того, який згинув, але нікого не зрадив.

За Управу Відділу УККА у Філядельфії:
Проф. д-р Петро Стерчо, в. р. голова

Володимир Повзанюк, в.р. секретар

Др Петро Клюк, в. р. секретар

ВАКАЦІЇ

ТАРЗАН, Ч. 7777. Помпус хвалить Мека

Гей, Мек!... Я бачив фільм із тих сцен, які ти режисерував, коли я був відсутній... Сцени вийшли знаменито!

Дякую, пане Помпус...

Мусимо висловити признання Джедові і Фавн за знамените відіграння роль!

О, так!... Я признаю їм це!... Сам Антоній і сама Клеопатра не могли б бути більш переконливими...

Ви троє так добре співпрацюєте, що я дам тобі нагоду накрутити кінцеві сцени і то без мого втручання!

Ви маєте на думці сцену смерти з отрутною гадюкою?